

troe, at Statsstjernen styres vel, og hvorved Statens Interesse hævdes, og for at bevilge de Midler, som maae ansees for at være nødvendige, naturligtvis ikke rigelig, men heller ikke knapt. Jeg vil ikke sige, at vi skulle søge at faae det for det mindst Mulige, men jeg vil sige, at vi skulle søge at faae Statens Interesse varetaget for en saadan Betaling, som vi troe er tilstrækkelig til, at det kan stee paa en fyldestgørende Maade. Jeg troer at burde udtale dette, fordi hiin Betragtning efter min Mening meget ofte virker paa den ærede Ordfører, hvem jeg gjerne indrømmer, at vi her i Thinget og Landet skyldes saameget for hans rastløse Bestrævelser. Han gaaer ud fra det absolute Besparelseshensyn, som han meget ofte udtrykker saaledes: Det kan dog ikke falde os ind at give Mere, end Regjeringen forlanger. Jeg anseer dette for et farligt og ofte urigtigt Argument, og jeg troer, at Gjennemførelsen af dette Argument igaar viste, hvor urigtigt det er. Han sagde da: Vi ere komne sammen for at spare, det er kun lykkedes os i en liden Grad, men nu er der her et Sted, hvor vi kunne gjøre det, lad os altsaa gjøre det! Men hvorfor gjøre det mere her end andetsteds? Jeg seer ikke nogen Grund dertil. Det er ganske sikkert, at vi her have en mere dictatorisk Magt, og at der er Mange, som ikke kunne sætte sig imod det, men det kan dog ikke være Statsstyrelsens Mening despotisk at fremtvinge en Interesse, som man troer at burde arbejde for, paa enkelte Steder, hvor vi troe ved vor Villiekræft at kunne sætte det igjennem, og siden hovedsagelig at see til Billigheden, naar man paa andre Steder ikke seer nogen Mulighed dertil. Det var den første Betragtning, som jeg vilde gjøre gjældende, og jeg gaaer nu over til Sagen selv. Jeg troer, at denne deler sig i 3 Punkter, og det første er da: Kunne Embedsmændene taale en Forringelse i de Lønninger, som de nu have. Det er vel saa, at der findes enkelte Forhold i de Lønningsslove, som ere os forelagte, men i Gjennemsnit ere de Lønninger, som foreslaaes i disse Love, de samme som tidligere, og i denne Henseende stillede den ærede Ordfører Sagen strax paa det rette Stand-

punkt. Han sagde: Hvorledes skulle vi betragte Embedsmændene, og hvorledes skulle vi altid være i vort Forhold til dem? Som en god Huusbonde. Der er jeg enig med ham, som en god og klog Huusbonde. Vi skulle betale ingenlunde for knapt for den Gjerning, som vi ønske godt udført. Jeg troer, at det ligger i en saadan Huusbondes Interesse, at de, som arbejde under ham, kunne arbejde, uden at hvert Dieblis den Tanke skal drage dem fra det Arbejde, som de udføre: Have vi ogsaa nok til dem derhjemme, eller: Hvorledes skulle vi blive frie for den Gjæld, som vi have paa draget os. Jeg troer, det er uheldigt om Embedsmændene eller den, som tjener i ethvertforhold andet Forhold, er stillet saaledes, at han har Sorger og Bekymringer, som forhindre ham i at udføre den Gjerning, som han skal udføre med den Sindro og den Flid, som er nødvendig hertil.

Der kan ikke være og har heller aldrig været Tale om, at der ved Embedslønningerne skulde kunne opnaaes noget Saadant, som omtales i Betænkningen, nemlig at Embedsmændene skulde kunne samle sig Formue, det har aldrig været Statens Mening at lønne Embedsmændene saaledes, at dette kunde stee, men Staten kan lønne dem saaledes, at de kunne, hver efter sin Stilling og de sociale Forhold, hvorunder han lever, leve sorgfrit og økonomisk, saaledes at hans Tanke kan være rettet paa hans Gjerning, og i den Henseende have vi efter min Mening et Sammenligningspunkt. Jeg troer, at Rigsdagen aldrig har været for rundhaandet i disse Forhold, jeg troer heller ikke, at den har været for knap. Man har nu opstillet Sammenligninger med Udlandet og med andre Stænder her i Landet, jeg troer ikke, at disse Sammenligninger holde Stik, men at der derimod er en anden Sammenligning, som kan holde Stik, nemlig Sammenligningen med, hvad vi tidligere selv have gjort, og naar man siger, at vi skulle give, hvad en privat Huusbonde vilde give, bliver Spørgsmaalet altsaa: Giver en privat Huusbonde nu en lavere Løn, end da de sidste Lønningsslove her bleve vedtagne? Jeg maa paa det Bestemteste paastaae, at han gjennemsnitlig nu giver en højere Løn, og naar vi altsaa, som den ærede